VERONICA ROTH

SFÂRȘITUL ȘI ALTE ÎNCEPUTURI

POVEȘTI DIN VIITOR

ILUSTRAȚII DE ASHLEY MACKENZIE

Traducere din limba engleză de
Irina Stoica, Alexandra Fusoi, Shauki Al-Gareeb

CORINT BOOKS
2019

CU

INERȚIE 8

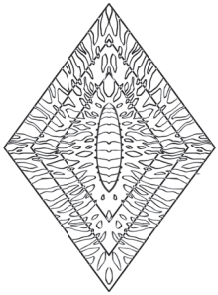

TORCĂTOARELE 56

ASCULTĂTORII 99

PRINS

VIM ȘI VIGOR 138

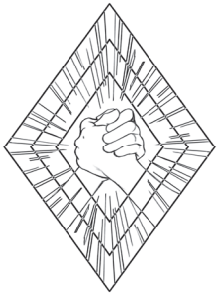

BLINDAȚII 176

TRANSFORMAȚIONISTUL 221

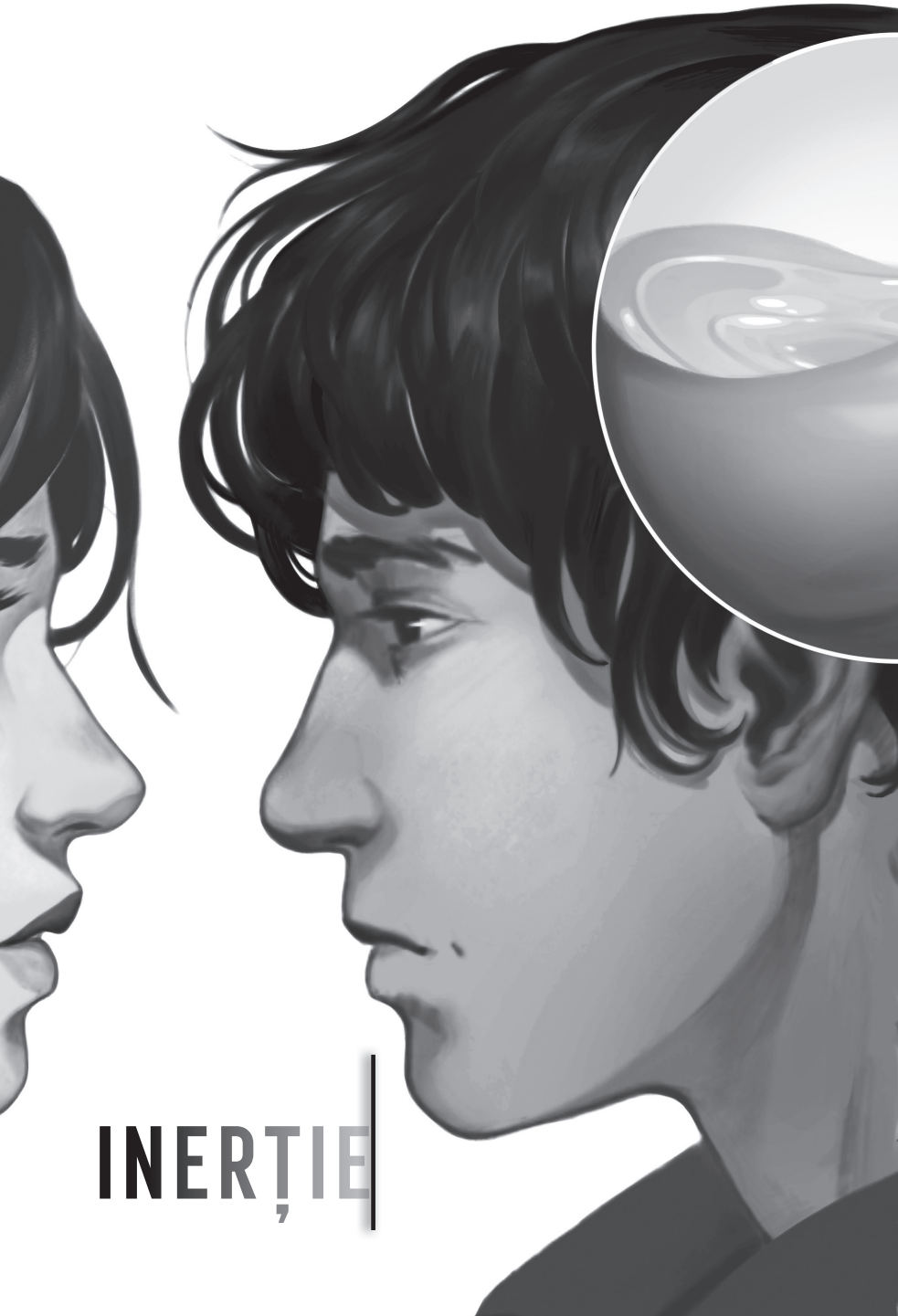

INERȚIE

— Sigur e o greșeală, i-am spus.

Ceasul meu, un model digital cu cifre roșii, arăta 2.07 a.m. Era așa de întuneric afară, încât nu puteam să văd nici măcar aleea din fața casei.

— Adică? m-a întrebat mama absentă, în timp ce îmi scotea niște haine din dulap.

O pereche de jeanși, tricou, hanorac, șosete și pantofi. Era vară și mă trezisem lac de transpirație, deci sigur nu aș fi avut nevoie de hanorac, dar nu i-am spus nimic. Mă simțeam ca un pește într-un acvariu, uitându-mă apatic la cei din afară care se zgâiau prin geam la mine.

— O greșeală, am repetat, în același mod stăpânit.

În mod normal, m-aș fi simțit ciudat în lenjerie intimă în fața mamei, dar asta purtam azi-noapte, când am adormit pe pat, peste temele de la școala de vară. Faptul că mama îmi putea vedea cercelul din buric, pe care mi-l pusesem vara trecută, era ultima mea grijă.

— Matt n-a mai vorbit cu mine de luni de zile. Nu se poate să mă fi cerut pe mine. Sigur delira.

Paramedicul înregistrase tot ce se întâmplase după momentul accidentului, printr-o cameră prinsă de halat. Pe

înregistrare se vedea cum Matthew Hernandez, fostul meu cel mai bun prieten, ceruse să mă vadă la Ultima Vizită, un ritual devenit obișnuit în astfel de cazuri, când medicii spuneau că nu se mai putea face nimic, indiferent de rezultatul operației. Calculau șansele, stabilizau pacientul atât cât se putea și chemau, pe rând, ultimii vizitatori, pe care îi conectau prin intermediul unor aparate la conștiința muribundului.

— Nu doar la locul accidentului a cerut să te vadă, Claire, știi bine.

Mama încerca să pară blândă, dar cuvintele îi ieșeau sacadate. Mi-a întins tricoul, uitându-se atent la inelul din buric, fără să zică însă nimic. Am pus tricoul pe mine, apoi am luat jeanșii.

— Matt are optsprezece ani acum, a adăugat ea.

La optsprezece ani, toți cei care voiau să ia parte la programul Ultimelor Vizite – adică mai toată lumea, zilele astea – trebuiau să facă un testament în care să treacă o listă cu ultimii vizitatori. Aveam să fac și eu asta, însă de-abia primăvara următoare. Matt era unul dintre cei mai mari din clasa noastră.

— Nu vreau, i-am spus, cu capul în mâini, nu pot...

— Poți să refuzi, a zis mama, punând o mână pe umărul meu.

— Nu. Mi-am apăsat podul palmelor pe ochi. Dacă asta a fost ultima lui dorință...

M-am oprit, înainte să mă înece plânsul.

Nu voiam să împart conștiința cu Matt. Nici măcar nu voiam să fiu în aceeași cameră cu el. Fuseserăm prieteni cândva – foarte apropiați –, dar lucrurile se schimbaseră. Iar acum nu-mi dădea de ales. Ce puteam să fac? Să refuz să-i onorez ultima dorință?

— Doctorul a spus să ne grăbim. Ultima Vizită are loc în timp ce-l pregătesc de operație, așa că tu și mama lui aveți doar o oră la dispoziție.

Mama stătea ghemuită în fața mea, legându-mi șireturile, ca atunci când eram mică. Purta halatul de baie de mătase roșie cu flori. Era rărit pe la coate și mânecile începuseră să se deșire. Purtase acel halat în fiecare zi de când i-l făcuse tata cadou de Crăciun, când eu aveam șapte ani.

— Da...

Înțelegeam. Fiecare secundă conta, ca o picătură de apă pe timp de secetă.

— Sigur nu vrei să te duc eu la spital? m-a întrebat.

Pentru câteva secunde, m-am uitat la floarea roz de pe umărul ei, pierdută în modelul ăla atât de cunoscut.

— Da, i-am spus. Sunt sigură.

M-am întins pe foaia de hârtie creponată, care s-a rupt când am dat să mă așez mai bine. Masa asta era diferită față de celelalte mese pe care mai stătusem, atunci când venisem la spital pentru analize sau controale ginecologice. Era mai moale, mai confortabilă. Special concepută pentru ce avea să se întâmple.

Pe hol, trecusem pe lângă mai multe asistente în uniforme turcoaz, cu niște clipboarduri în mână. Trecusem pe lângă familii îngrijorate, oameni cu mâinile încleștate, cu pulovere groase trase peste pumnii lor strânși. La cel mai mic semn de durere, avem tendința de a ne proteja, ne ghemuim, ne apărăm părțile vulnerabile.

Eu nu eram ca ei. Nu mi-era nici teamă, nu eram nici îngrijorată; nu simțeam absolut nimic. Plutisem până aici, ca o fantomă din filme.

Doctorița Linda Albertson a intrat cu un termometru și cu un tensiometru în mână, să îmi verifice semnele vitale. Mi-a zâmbit liniștitor. Mă întrebam dacă nu cumva exersa în fiecare dimineață, în oglindă, zâmbetul blând și privirea încurajatoare, ca să nu îi mâhnească mai tare pe pacienții ei. Cât de important era acest lucru...

— Ai 11 cu 5, a spus după ce mi-a luat tensiunea.

Întotdeauna spuneau așa, de parcă se așteptau să știi ce înseamnă numerele astea. Apoi, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, a adăugat:

— Cam mică, dar nu e grav. Ai mâncat ceva azi?

M-am frecat la ochi cu mâna liberă.

— Nu știu, nu... E prea de dimineață.

— Adevărat.

Avea manichiura făcută cu o ojă albastru-deschis. Părea așa de sobră, în halatul alb și scrobit, cu părul strâns la spate în coc, dar nu mă puteam abține să nu mă uit la unghiile ei. Îmi atrăgeau atenția de fiecare dată când își mișca mâinile.

— Sunt sigură că o să fii bine. Nu e o procedură foarte solicitantă.

Probabil m-am uitat urât la ea, pentru că a adăugat repede:

— Din punct de vedere fizic, vreau să spun.

— El unde e? am întrebat.

— În camera de alături, a răspuns doctorița Albertson. E gata.

M-am uitat la perete, de parcă doar prin puterea minții aș fi putut să-mi dezvolt vederea cu raze X. Stăteam acolo și încercam să-mi închipui cum arăta Matt, întins pe patul de spital, învelit cu o pătură vernil. Oare era desfigurat? Sau rănile lui erau și mai grave, ascunse în interior, dând tuturor speranțe false?

Ca într-un dans în care tot ce vedeam erau unghiile ei albastre, doctorița a început să apese pe tot felul de butoane și m-a conectat la monitoare. Mi-a fixat electrozii pe cap ca pe o coroană și mi-a pus o perfuzie. Era ca doamna mea de onoare, gătindu-mă de bal.

— Cam ce știi despre tehnologia asta? m-a întrebat ea. Uneori, trebuie să le explicăm în detaliu pacienților mai în vârstă, dar cei tineri par să știe deja tot.

— Știu că o să pot retrăi amintiri pe care le-am împărtășit cu Matt, să revizitez locuri în care am fost împreună, dar nimic mai mult. Am atins ușor dalele reci ale podelei cu degetele de la picioare. Și că totul o să fie mult mai rapid decât în viața reală.

— Adevărat. Creierul tău o să genereze o jumătate din imagine, iar al lui, cealaltă jumătate. Programul o să umple golurile, în funcție de feedbackul electric pe care îl dau minți-le voastre, cu ceea ce o să se potrivească cel mai bine. S-ar putea să fii nevoită să îi explici lui Matthew ce se întâmplă, pentru că intri înaintea mamei lui și primele minute pot fi derutante. Crezi că poți să faci asta?

— Da. Adică, nu prea am de ales, nu?

— Nu, nu prea, a zis ea, cu buzele strânse. Întinde-te pe spate, te rog!

M-am întins, tremurând, îmbrăcată în halatul de spital, și am auzit hârtia creponată foșnind sub mine. Am închis ochii. Avea să dureze doar o jumătate de oră. O jumătate de oră oferită celui care fusese cândva prietenul meu cel mai bun.

— Numără invers, de la 10! a spus ea.

Am început să număr, ca pașii unui vals. Nu știu exact de ce, dar am numărat în germană.

Nu era deloc ca un somn – senzația aceea de scufundare, îngreunat. Simțeam că lumea pur și simplu dispărea, bucată cu bucată, din jurul meu – mai întâi imaginile, apoi sunetele, apoi atingerea hârtiei și a mesei confortabile de spital. Am simțit un gust înțepător, ca de alcool, și apoi totul a revenit la normal. Oarecum.

În loc să fiu în camera de spital, stăteam în mijlocul unei mulțimi, înconjurată de trupuri calde, respirații accelerate și

ochi ațintiți spre o scenă, toată lumea așteptând ca trupa să apară. M-am întors la Matt și i-am zâmbit, țopăind pe loc, să îi arăt cât sunt de entuziasmată.

Dar asta era doar o amintire. Simțeam că e ceva în neregulă înainte să înțeleg exact ce anume. Mi s-a strâns inima când mi-am adus aminte că eram la Ultima Vizită, că eu alesesem această amintire pentru că fusese pentru prima dată când simțisem că suntem prieteni. Că Matthew cel adevărat, din prezent, *chiar* stătea lângă mine, cu tenișii ăia jerpeliți ai lui, cu părul negru căzut pe frunte.

Se uita la mine cu ochii larg deschiși, șocat. În jurul nostru, mulțimea rămăsese exact la fel și tehnicienii încă mai aranjau tobele pe scenă și dădeau drumul amplificatoarelor.

— Matt, i-am spus, cu o voce spartă, scârțâind ca o ușă veche. Ești aici?

— Claire, a zis el.

— Matt, asta e o vizită, i-am spus.

Nu am avut curajul să rostesc cuvântul „ultima” în fața lui. Își putea da seama și fără să precizez.

— Suntem în amintirile noastre comune... Înțelegi?

S-a uitat în jur, la fata din stânga lui, care avea în gură o țigară cu urme de ruj, și la băiatul slăbănog din față, cu o cămașă în carouri mult prea strâmtă și o barbă crescută doar pe alocuri.

— Accidentul, a zis el, cu o voce visătoare și privirea pierdută. Paramedicul semăna, cumva, cu tine.

A trecut pe lângă băiat, s-a apropiat de scenă și și-a trecut degetele peste marginea ei, lăsând o dâră în praf. Apoi a zâmbit. Niciodată nu mă gândisem la asta, dar Matt arătase extrem de bine în seara aia, cu pielea lui arămie, chiar și mai bronzată după o zi în soare, contrastând cu zâmbetul de un alb strălucitor.

— Ești... bine? l-am întrebat.

Arăta surprinzător de calm pentru cineva care tocmai aflase că urma să moară.

— Să zicem, a spus. Cred că e mai degrabă de la cocteilul de medicamente pe care mi l-au administrat decât de la o filosofie de genul *găsește-ți pacea interioară, lasă-te pe mâna destinului.*

Avea dreptate. Cu siguranță doctorița Albertson perfectase o combinație de substanțe care să facă muribundul să fie calm, capabil să se poată bucura de Ultimele Vizite, în loc să fie încontinuu panicat. Pe de altă parte, Matt nu reacționase niciodată așa cum m-aș fi așteptat, așa că nu m-ar fi mirat deloc să fie calm ca o mare plată în fața morții.

S-a uitat la mine.

— Ăsta a fost primul concert Chase Wolcott la care am fost împreună, nu?

— Da, am răspuns. Știu asta, pentru că, la un moment dat, fata din stânga o să te ardă cu țigara.

— A, da, o perlă de fată. Un lapislazuli. Sau poate un rubin.

— Nu trebuie să spui *exact* ce nestemată!

— Asta zici mereu.

Mi-a pierit zâmbetul. Unele obiceiuri între prieteni sunt ca reflexele, apar chiar și atunci când nimic nu mai merge cum trebuie. Știam pe de rost glumele, ritmurile și coregrafia prieteniei noastre. Dar asta nu schimba cu nimic situația. Orice persoană normală ar fi început să-și ceară scuze, disperată să îndrepte lucrurile înainte ca inevitabilul să se producă. Orice persoană normală ar fi plâns, văzându-l pentru ultima oară.

Fii normală! mi-am zis, dorindu-mi să simt că mă podidesc lacrimile. *Măcar acum. Fă-o pentru el!*

— Matt, de ce sunt aici? l-am întrebat.

Nicio lacrimă.

— Nu voiai să mă vezi? a zis el.

— Nu e vorba de asta.

Nu mințeam. Voiam și să-l văd, și să nu-l văd. Voiam, pentru că era ultima dată când puteam să-l văd, dar, pe de altă parte... ei bine, nu puteam uita ce îi făcusem. Încă mă durea prea tare și niciodată nu fusesem bună la suportat durerea.

— Nu sunt sigur, a răspuns el și și-a înclinat capul. Vreau să-ți spun o poveste, nimic mai mult. Și vei fi nevoită să mă suporți, pentru că altă ocazie nu mai avem.

— Matt...

Dar nu avea niciun rost să mă cert cu el. Avea dreptate – era probabil ultima ocazie.

— Vino. Nu aici începe povestea noastră.

M-a luat de mână și scena s-a schimbat.

Puteam recunoaște mașina lui Matt după miros: de biscuiți vechi combinat cu un miros îmbâcsit, de „parfumul mașinii noi” emanat de odorizantul agățat de oglinda retrovizoare. Sub tălpi striveam resturi de chipsuri și bonuri mototolite. Spre deosebire de mașinile noi, care funcționau pe bază de electricitate, ăsta era un model vechi, așa că scotea un sunet ce îmi aducea aminte ba de un fluierat, ba de un mormăit.

Lumina albastră de la bord i se reflecta pe față, făcându-i ochii să strălucească. Îi condusese pe ceilalți acasă – pe toți cei care fuseseră la petrecere și locuiau în zonă –, iar eu eram ultima, pentru că stăteam cel mai aproape de el. Nu prea vorbisem cu el până atunci, dar în seara aia dăduserăm unul de altul în mijlocul unei partide de poker pe dezbrăcate. Renunțasem